

og der er, efter Kommissionens Formening, ikke ifølge de her omhandlede Tilfældes særegne Vækkelse nogen Grund til for deres Vedkommende at opstille nogen anden, ogsaa fra de hidtil gjældende Bestemmelser i Fd. 1840 afvigende, Regel.

Til 29de Kapitel.

(Om Brandstiftelse.)

Med den nugældende Fd. 26 Marts 1841, til hvilken Kommissionen ved Affattelsen af nærværende Kapitel særligt har taget Hensyn, har man anseet det rettest at skjelne imellem forskellige, mere eller mindre strafværdige, Arter af Brandstiftelse, efter som det Moment, der væsentlig kvalificerer denne Forbrydelse, nemlig Faren for Menneskeliv, udstrakt Udelæggelse eller Forstyrrelse af den almindelige Fred og Samfundsorden, ifølge Vækkelsen af de Gjenstande, hvorpaa der sættes Ud, og andre Omstændigheder er tilfede i større eller mindre Grad. I Overensstemmelse hermed skjelnes der imellem Udsættelse paa Huus eller Skib og paa Skov, Tørvemose, Tømmerforraad, Kornstakke o. s. v.; den førstnævnte Art af Brandstiftelse deles imidlertid fremdeles i 2 Klasser, efter som den enten finder Sted under saadanne Omstændigheder, at der er aabenbar Fare for Menneskeliv, eller Oprør, udstrakt Udelæggelse o. s. v. derved tilsigtes befordret, eller disse kvalificerende Momenter ikke særligt ere tilfede, og i Rigthed hermed udskilles endvidere af den anden Art af Brandstiftelse, paa Skov, Tørvemose o. s. v., de Tilfælde, der ere forbundne med de nævnte kvalificerende Momenter, idet de undergives Straffebestemmelserne angaaende den kvalificerede Klasse af Brandstiftelse paa Huus eller Skib. Der bliver herefter egentlig 3 Klasser af Brandstiftelse: paa Huus eller Skib, eller paa Skov, Brændeforraad, Kornstakke o. s. v. under oftnævnte kvalificerende Omstændigheder (Udkastets § 276 og § 278 2det Stykke), paa Huus eller Skib under andre Om-

stændigheder (Udkastets § 277), og paa Hytter eller Skure, Skov, Tørvemose, Tømmer- eller Brændeforraad, Kornstakke og deslige (Udkastets § 278). En Udsættelse paa enkelte Gjenstande af endnu ringere Betydning end de sidstnævnte, t. Ex. paa enkelte Løvsøregjenstande, skjelnes derimod overhovedet ikke at høre ind under Begrebet om Brandstiftelse, forsaavidt der ved saadan Udsættelse i og for sig ikke synes at kunne være Tale om hiint ovenfor antydede Moment af Almuefarlighed, der karakteriserer Brandstiftelsen som en egen Forbrydelse, hvilket dog naturligvis ikke udelukker, at sliq Udsættelse kan fremtræde som Attentat paa en egentlig Brandstiftelse. Ibet man er gaaet ud fra den Forudsætning, at enhver Udsættelse paa Gjenstande, der ikke høre til eller kunne sættes i Klasse med de i Udkastets §§ 276—278 omhandlede, iøvrigt efter Omstændighederne maa falde ind under Straffebestemmelserne angaaende Udelæggelse af Andres Eiendele eller om Assurancevig eller under Brandpolitivordningerne, eller slet ikke kan ansees som strafbar, har man derfor ikke desangaaende optaget nogen Bestemmelse i nærværende Kapitel, der, som Overskriften antyder, kun angaaer Brandstiftelse. Selvfølgelig faaer dette ogsaa Indflydelse paa de i Kapitlet forekommende Straffebestemmelser, og navnlig er det begrundet i den ommeldte Begrænsning af Begrebet om Brandstiftelse, at der ikke i Udkastets § 278, der tillige tildeels omfatter Fd. 26 Marts 1841 § 7, er aabnet Udgang til en saadan Udsættelse af Straffen til de laveste Grader af Fængsel eller endog til Bøder, som ifølge den nævnte Paragraph i Fd. 1841, sammenholdt med Motiverne til samme, ikke kan ansees udelukket for Udsættelse paa „Gjenstande, der ikke med Hensyn til deres Betydning eller Faren for Udens videre Udbredelse kunne sættes ved Siden af de i Fd. § 6 (jfr. Udkastets § 278) nævnte“.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal man til Kapitlets enkelte §§ erindre Følgende. — § 276 svarer til Fd. 26 Marts 1841 §§ 1—3, idet man, næst enkelte Redaktionsforandringer, væsentlig kun, som formeentlig overflødige, har udeladt de i §§ 1 og 2 til nærmere Forklaring tilføiede Exempler, uden